

UZASADNIENIE

M. Ś. został oskarżony o to, że w nocy z 6 na 7 kwietnia 2014 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z osobami, co do których prowadzone jest odrębne postępowanie nadzorowane przez Prokuraturę Okręgową w Łodzi I Wydział Śledczy o sygn. V Ds. 50/15, dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu (...) mieszczącego się przy ul. (...) w ten sposób, że dostał się do wnętrza sklepu po uprzednim wyłamaniu wkładki zamka w drzwiach magazynu i dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elektroniki o łącznej wartości 98.559 zł w postaci:

- 5 sztuk konsoli S. (...)GB;
- 1 sztuki konsoli (...) 3G+8GB+karta SIM+mega Disney P.;
- 3 sztuk smartfonów (...) 4.0 Dual S., w tym jednego uszkodzonego;
- 2 sztuk nawigacji L. B. 50.3-5”;
- 2 sztuk telefonów Samsung (...);
- 1 sztuki laptopa M. (...)OD-453 (...);
- 1 sztuki laptopa A. (...),6” E1- (...) - (...);
- 1 sztuki laptopa A. (...),6” V5- (...) - (...);
- 9 sztuk laptopów A. (...),6” (...) - (...);
- 1 sztuki laptopa A. (...),6” (...) - (...);
- 1 sztuki głośnika C. Sound (...);
- 2 sztuk laptopów D. (...) -7250i5-4200;
- 1 sztuki laptopa D. (...) -8028i7- (...);
- 1 sztuki laptopa D. (...) -5102i7- (...);
- 7 sztuk laptopów D. (...) -7106i7-4500;
- 2 sztuk tabletów G. (...)W.;
- 3 sztuk laptopów H. (...),6” 15- (...)EW;
- 1 sztuki laptopa H. (...),3” P. 17-e005;
- 1 sztuki laptopa H. (...),6” P. G.-2340;
- 1 sztuki laptopa L. (...),6” (...) - (...);
- 1 sztuki laptopa L. (...),6” (...) - (...);
- 1 sztuki laptopa L. (...),6” (...) - (...);
- 3 sztuk laptopów L. (...),6” G580 59- (...);

- 2 sztuk laptopów L. (...),6” (...)- (...);
- 1 sztuki laptopa L. (...),3” G700 59- (...);
- 1 sztuki laptopa L. (...),6” (...)- (...);
- 1 sztuki laptopa L. (...),6” Z510 59- (...);
- 3 sztuk laptopów Samsung (...) 13,3” (...)- (...);
- 2 sztuk konsol (...);
- 1 sztuki tabletu D. (...)” B.;
- 2 sztuk tabletów L. (...)- (...);
- 7 sztuk tabletów Samsung G. (...)” Lite SM- (...);
- 2 sztuk tabletów Samsung G. (...)” SM- (...);
- 1 sztuki tabletu Samsung G. (...)” SM-T210 zestaw;
- 1 sztuki laptopa T. (...),6” (...)-A-13G;
- 1 sztuki laptopa T. (...),6” C55-A-1KZ;
- 1 sztuki aparatu fotograficznego F. (...) W.;
- 1 sztuki aparatu fotograficznego F. (...);
- 1 sztuki aparatu fotograficznego N. (...) +18-55VR;
- 2 sztuk aparatów fotograficznych N. C. (...);
- 1 sztuki aparatu fotograficznego O. (...);
- 2 sztuk aparatów fotograficznych S. (...) .CE3;
- 1 sztuki uszkodzonego smartfona S. (...) B.;

czym sprawcy działali na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W., (...) Sp. z o.o. Oddział w Polsce, B. S. i A. H.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2017 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV K 903/16 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi uznał M. Ś. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 279 § 1 kk z tym uzupełnieniem w jego opisie, że po słowach „o sygn. V Ds. 50/15” wpisuje słowa „oraz z ustaloną osobą, co do której wyłączono materiał dowodowy do odrębnego postępowania” i za to na podstawie art. 279 § 1 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 20 zł. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby. Na podstawie art. 73 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby. Na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 12 lipca 2016 roku do dnia 15 sierpnia 2016 roku, przyjmując, iż jeden

dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny. Ponadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 580 zł tytułem opłaty oraz zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w pozostałej części, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżyciel publiczny Prokurator Okręgowy w Łodzi na niekorzyść oskarżonego w zakresie rozstrzygnięcia o karze zarzucając na zasadzie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk niesłuszne zastosowanie warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, dokonane w wyniku nienależytego uwzględnienia postawy sprawcy wykazanej w toku prowadzonego przeciwko niemu postępowania, dopuszczenia się przez niego czynu odznaczającego się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w sposób cechujący się ponadprzeciętnym stopniem organizacji, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz bez uwzględnienia wysokości wyrządzonej szkody i stosownej oceny braku podejmowania przez oskarżonego jakichkolwiek działań w celu jej naprawienia lub choćby udzielenia organom prowadzącym postępowanie pomocy do ustalenia, co stało się ze skradzionym mieniem, które to okoliczności nie pozwalają na sformułowanie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy, iż w przyszłości nie popełni on ponownie kolejnego przestępstwa.

W konkluzji oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego zasługuje na uwzględnienie. Jak słusznie podnosi skarżący, Sąd I instancji niewłaściwie przyjął istnienie wobec M. Ś. pozytywnej prognozy kryminologicznej, co skutkowało wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania przy ustaleniu, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. W doktrynie i orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że względna przyczyna odwoławcza w postaci rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary, określona w art. 438 pkt 4 kpk i stanowiąca podstawę sformułowanego przez skarżącego zarzutu w niniejszej sprawie, może dotyczyć nie tylko rozstrzygnięć co do wyboru rodzaju kary i jej wymiaru, ale także rozstrzygnięć o niesłusznym zastosowaniu albo niezastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary (por. J. Skorupka (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Wyd. 3. Warszawa 2018).

Sąd I instancji prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, jednakże dokonał niewłaściwej oceny okoliczności relewantnych z punktu widzenia zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Sąd meriti nadał nadmierne znaczenie okolicznościom łagodzącym, tj. uprzedniej niekaralności oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu, co pozwoliło Sądowi I instancji na stwierdzenie, że oskarżony nie jest osobą notorycznie naruszającą porządek prawny, a także fakt przyznania się przez oskarżonego w postępowaniu rozpoznawczym do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyrażenia wówczas przez niego skruchy. Sąd I instancji wziął wprawdzie pod uwagę charakter popełnionego czynu, uznając, że winien on skutkować jedynie orzeczeniem najdłuższego okresu próby, jakiego ustalenie było możliwe w stanie prawnym, który miał zastosowanie przy wydaniu zaskarżonego wyroku, a także oddaniem oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Sąd meriti nie uwzględnił natomiast w należyтым stopniu ustalonych okoliczności wskazujących na wysoki stopień winy i wysokiej społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu. W rezultacie doprowadziło to do wymierzenia M. Ś. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która musi być uznana za rażąco łagodną.

Jak słusznie podnosi skarżący, czyn, którego dopuścił się M. Ś., był społecznie szkodliwy w wysokim stopniu, o czym świadczy analiza jego strony przedmiotowej. Podkreślenia wymaga relatywnie duża wartość szkody wyrządzonej przestępstwem, które polegało na kradzieży z włamaniem w odniesieniu do kilkudziesięciu rzeczy ruchomych w postaci sprzętów elektronicznych o łącznej wartości bliskiej 100.000 złotych. Zaznaczyć należy również fakt, iż sprawca działał wspólnie i w porozumieniu z kilkoma innymi osobami, a działanie ich miało charakter starannie

zaplanowany i zrealizowany. Sprawcy mieli uprzednio przygotowany plan działania z podziałem na role pełnione tempore criminis. Ponadto na aprobatę zasługuje argument skarżącego, iż kradzież z włamaniem, której dopuścił się oskarżony razem z osobami współdziałającymi, miała charakter kradzieży zuchwałej. Pierwsze przełamanie zabezpieczenia dokonane było jedynie w celu wniknięcia do zabezpieczonego pomieszczenia i dokonania wymiany wkładki zamka, do której sprawcy posiadali własny klucz. Następnie sprawcy wycofali się i obserwowali interwencję zaalarmowanych pracowników ochrony. Kolejne wniknięcie do zabezpieczonego pomieszczenia, możliwe dzięki zmienionej wkładce zamka, dokonane było tylko w celu zaślepienia czujnika alarmowego, po czym sprawcy obserwowali drugą nieudaną interwencję pracowników ochrony, którzy tym razem po zakończeniu interwencji pozostali w samochodzie zaparkowanym w pobliżu miejsca przestępstwa, jednakże w taki sposób, że nie byli w stanie obserwować tylnej części budynku. Jeżeli chodzi o sam zabór mienia, to zauważyć należy, iż oskarżony wraz ze współsprawcami działali z poczuciem całkowitej bezkarności w bezpośrednim pobliżu pracowników ochrony, których czujność uspiły dwie bezowocne interwencje. Sprawcy kilkakrotnie załadowywali zabieranym sprzętem elektronicznym posiadany samochód osobowy, którym następnie przejeżdżali do miejsca zamieszkania jednego ze sprawców, gdzie wyładowywali sprzęt ukrywając go w komórce, po czym ponownie wracali na miejsce przestępstwa dokonując dalszego zaboru kolejnych przedmiotów.

Zgodzić należy się ze skarżącym, iż zmienne stanowisko procesowe oskarżonego w toku postępowania nosiło znamiona działania koniunkturalnego, obliczonego na uzyskanie określonych korzyści procesowych. Oskarżony na etapie postępowania przygotowawczego konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Natomiast w toku postępowania jurysdykcyjnego M. Ś. przyznał się wprawdzie do jego popełnienia, jednakże odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania ograniczając się do stwierdzenia, że wyjaśnienia składane przezeń w toku postępowania przygotowawczego były wyrazem przyjętej wówczas linii obrony. Oczywiście oskarżony ma prawo do takiej postawy procesowej, jaką zaprezentował w niniejszym postępowaniu. Jednakże w kontekście braku woli wyjaśnienia okoliczności popełnienia zarzucanego przestępstwa, a w szczególności wyjaśnienia dalszego losu skradzionych przedmiotów, co mogłoby przyczynić się do ich odzyskania, bądź odzyskania przynajmniej części pieniędzy uzyskanych z ich zbycia przez któregośkolwiek ze sprawców, dokonanie tak wysokiej oceny przyznania się oskarżonego i wyrażonej skruchy, jak uczynił to Sąd meriti, nie znajduje uzasadnienia. W rzeczywistości M. Ś. poza gołosłownym wyrażeniem żalu z powodu popełnienia przestępstwa (k. 405), nie uczynił niczego, co mogłoby być wyrazem starań o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem lub o zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a w konsekwencji mogłoby stanowić okoliczność łagodzącą, mającą wpływ na wymiar kary zgodnie z art. 53 § 2 kk.

Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie zarzut rażącej niewspółmierności kary można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 kwietnia 1985 r., sygn. V KRN 178/85, OSNKW 1985 Nr 7-8, poz. 60, czy też w wyroku z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255). Przez rażąca niewspółmierność kary rozumieć należy różnicę między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary; chodzi tu o różnicę zasadniczej natury, oczywistą, rzucającą się w oczy i niedającą się zaakceptować nieproporcjonalność kary orzeczonej w stosunku do kary sprawiedliwej, zasłużonej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2006 r., sygn. SNO 28/06). Wymierzona M. Ś. w niniejszej sprawie kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w kontekście przywołanych powyżej okoliczności popełnienia przypisanego przestępstwa oraz postawy oskarżonego w toku prowadzonego postępowania, musi być uznana za karę rażąco łagodną. Za jedyną realną dolegliwość wynikającą z zaskarżonego wyroku należałoby natomiast uznać – obok kary grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych po 20 zł każda, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 lipca 2016 r. do dnia 15 sierpnia 2016 r. równoważny 70 stawkom dziennym – rozstrzygnięcie o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora sądowego i zobowiązaniu do informowania sądu o przebiegu okresu próby. W tej sytuacji orzeczona w niniejszej sprawie kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie zapewnia spełnienia celów kary, gdyż zachodzi wyraźna i oczywista dysproporcja pomiędzy tą karą, a karą,

która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego rozważenia ustalonych okoliczności i zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wręcz utwierdziłaby oskarżonego w poczuciu bezkarności. Oskarżonego, który dopuścił się czynu zabronionego w postaci kradzieży z włamaniem mienia o relatywnie dużej wartości, działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w sposób wysoce przemyślany i zorganizowany, a także w sposób zuchwały, spotkałaby bowiem realnie reakcja karna jedynie w postaci najłagodniejszej z możliwych do orzeczenia kar, tj. kara grzywny, która z racji zaliczenia na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania zostałaby w całości uznana za wykonaną, nadto orzeczenie o oddaniu pod dozór kuratora sądowego i zobowiązaniu do informowania sądu o przebiegu okresu próby. Z tego względu z mocy art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk konieczne było dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku i uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności, czego konsekwencją było także uchylenie rozstrzygnięć o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora sądowego oraz o nałożeniu obowiązku probacyjnego w postaci informowania sądu o przebiegu okresu próby, jako że rozstrzygnięcia te mają charakter akcesoryjny względem instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Z uwagi na uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, która z tego względu podlegać będzie wykonaniu, należało uchylić rozstrzygnięcie o zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 12 lipca 2016 r. do dnia 15 sierpnia 2016 r. na poczet kary grzywny i z mocy art. 63 § 1 kk zaliczyć cały okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 12 lipca 2016 r. godz. 6:00 do dnia 17 listopada 2016 r. godz. 14:10 na poczet kary pozbawienia wolności.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalniając M. Ś. od ich ponoszenia. Powyższe jest skutkiem uznania, iż uiszczenie kosztów sądowych przez oskarżonego z uwagi na jego sytuację osobistą i materialną wynikającą z konieczności odbycia orzeczonej w niniejszej sprawie kary pozbawienia wolności w jednostce penitencjarnej, byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.